

Nr 163

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till förordning angående ändrad lydelse av 2 § förordningen den 2 juni 1922 (nr 260) om automobils katt; given Stockholms slott den 29 oktober 1965.

Under åberopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för denna dag vill Kungl. Maj:t härmed föreslå riksdagen att antaga härvid fogade förslag till förordning angående ändrad lydelse av 2 § förordningen den 2 juni 1922 (nr 260) om automobils katt.

Under Hans Maj:ts

Min allernådigste Konungs och Herres frånvaro:

BERTIL

G. E. Sträng

Propositionens huvudsakliga innehåll

I propositionen föreslås att höggradigt vanför person skall kunna få befrielse från automobils katt, när han inte uppfyller det eljest gällande kravet på innehav av körkort.

De nya bestämmelserna är avsedda att träda i kraft den 1 januari 1966.

Förslag
till
Förordning
angående ändrad lydelse av 2 § förordningen den 2 juni 1922 (nr 260) om
automobils katt

Härigenom förordnas, att 2 § förordningen den 2 juni 1922 om automobils katt¹ skall erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives.

(Nuvarande lydelse)

(Föreslagen lydelse)

2 §.

Från skatteplikt — — — — — timmen; samt

d) automobil eller släpvagn, då fordonet är taget i anspråk med nyttjanderätt jämlikt bestämmelserna i allmänna förfogandelagen den 22 juni 1939 (nr 293), rekvisitionslagen den 30 juni 1942 (nr 583), beredskapsförfogandelagen den 30 juni 1942 (nr 584) eller civilförsvarslagen den 15 juli 1944 (nr 536).

Länsstyrelsen må, — — — — —

3. motorcykel,

därest fordonet äges av höggradigt vanför person, som innehar körkort för förande av fordonet och som för sin huvudsakliga förvärvsverksamhet eller för sin utbildning är varaktigt beroende av fordonet såsom fort-skaffningsmedel.

De närmare föreskrifter, som erfordras för tillämpning av vad i andra stycket stadgas, meddelas av

d) automobil eller släpvagn, då fordonet är taget i anspråk med nyttjanderätt jämlikt bestämmelserna i allmänna förfogandelagen den 26 maj 1954 (nr 279), rekvisitionslagen den 30 juni 1942 (nr 583), beredskapsförfogandelagen den 30 juni 1942 (nr 584) eller civilförsvarslagen den 22 april 1960 (nr 74).

— — — — — kilogram, samt

3. motorcykel,

därest fordonet äges av höggradigt vanför person, som innehar körkort för förande av fordonet och som för sin huvudsakliga förvärvsverksamhet eller för sin utbildning är varaktigt beroende av fordonet såsom fort-skaffningsmedel. *Kan fordonets ägare till följd av sin vanförhet icke erhålla körkort för förande av fordonet, må länsstyrelsen efter samråd med arbetsmarknadsstyrelsen likväl medgiva befrielse, om ägaren på grund av sin vanförhet är beroende av fordonet för transport till och från arbetsplatsen eller utbildningsstället.*

De närmare föreskrifter, som erfordras för tillämpning av vad i andra stycket stadgas, meddelas av

¹ Senaste lydelse av 2 § se 1959: 163.

(Nuvarande lydelse)

(Föreslagen lydelse)

myndighet som Konungen bestäm-
mer.

Konungen eller den myndighet som
Konungen bestämmer.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1966. Ärenden rörande undantag från bestämmelsen i 2 § om krav på innehav av körkort såsom förutsättning för skattebefrielse skola dock till den 1 juli 1966 prövas av Kungl. Maj:t.

Utdrag av protokollet över finansärenden, hållet inför Hans Kungl. Höghet Regenten, Hertigen av Halland, i statsrådet på Stockholms slott den 29 oktober 1965.

N ä r v a r a n d e:

Statsråden STRÄNG, ANDERSSON, SKOGLUND, EDENMAN, JOHANSSON, HERMANSSON, ASPLING, PALME, SVEN-ERIC NILSSON, LUNDKVIST, GUSTAFSSON.

Chefen för finansdepartementet, statsrådet Sträng, anmäler efter gemensam beredning med statsrådets övriga ledamöter fråga om *vidgad möjlighet för höggradigt vanför att erhålla befrielse från automobilskatt* samt anför.

Inledning

På förslag av bevillningsutskottet hemställde riksdagen i våras om utredning och förslag angående ändring i förordningen om automobilskatt i syfte att även vissa handikappade som saknar körkort skulle kunna få åtnjuta befrielse från bilskatt (BevU 1965: 8, rskr 140).

Det av riksdagen aktualiserade spörsmålet har nu utretts inom finansdepartementet, och jag anhåller att få anmäla frågan.

Gällande bestämmelser

Enligt 2 § andra stycket förordningen den 2 juni 1922 (nr 260) om automobilskatt äger länsstyrelse medge befrielse från skatteplikt för vissa slag av motorfordon, som ägs av höggradigt vanför person. Förutsättning för befrielse är att den vanföre innehar körkort för förande av fordonet och för sin huvudsakliga förvärvsverksamhet eller för sin utbildning är varaktigt beroende av fordonet såsom fortskaffningsmedel. Skattefrihet enligt denna bestämmelse kan medges för personbil med en tjänstevikt av högst 1 800 kg eller lastbil med skåp-, stationsvagns- eller personbilskarosseri och med en tjänstevikt av högst 1 800 kg samt motorecykel.

De närmare föreskrifter, som fordras för tillämpningen av dessa bestämmelser, meddelas enligt kungörelse den 15 maj 1959 (nr 164) av pensions-

styrelsen — numera riksförsäkringsverket — efter samråd med arbetsmarknadsstyrelsen och medicinalstyrelsen.

Har länsstyrelse enligt de nyss nämnda bestämmelserna medgett skattebefrielse för motorfordon, gäller befrielse i regel även s. k. bilaccis för fordonet (6 § förordningen den 23 november 1956, nr 545, angående omsättningskatt å motorfordon i vissa fall). Länsstyrelsen kan dock, om särskilda skäl föreligger, förordna att erlagd bilaccis inte skall återbetalas.

Genom förordning den 25 november 1960 (nr 603) infördes bestämmelser om bidrag till vanföra ägare av motorfordon, s. k. bensinskattebidrag. Bidragsberättigad är höggradigt vanför ägare av sådant motorfordon, som länsstyrelsen enligt de förut återgivna bestämmelserna befriat från fordonsskatt. Berättigad till bidrag är vidare ägare av motorcykel, som är inrättad såsom invalidfordon och vars maximihastighet inte överstiger 30 km/tim.; för motorcykel av detta slag uttas inte bilskatt. Bensinskattebidraget är för helt år beräknat till belopp, som motsvarar skatten för viss i förordningen angiven mängd bensin eller brännolja — 480 resp. 340 liter — och utgår i efterskott för bidragsår. Bidraget utgår till den, som under det sistförflutna bidragsåret varit antecknad i bilregister såsom ägare till fordonet.

Till grund för undantagsbestämmelserna i automobilskatteförordningen låg ett förslag i ämnet av 1956 års invalidfordonsutredning i dess den 17 januari 1958 avgivna betänkande (stencilerat). Beträffande frågan, om såsom villkor för skattebefrielse borde uppställas krav på innehav av körkort, anförde utredningen bl. a.

Ett ovillkorligt krav på körkort skulle — — — komma att utesluta även sådana fall, där tillgången till personbil, förd av annan, måste anses utgöra en klar närings- och förflyttningshjälp. — — — Ett undantag från körkortskravet synes för dylåka fall berättigat med hänsyn till det av invalidfordonsutredningen avsedda syftet med skattefrihetsbestämmelserna. Faran för missbruk — närmast genom registrering av bil, som brukas av icke vanför person, på sådan vanför anhörig, som formellt fyller det uppställda vanförhetskravet — gör emellertid, att stor restriktivitet torde böra iakttagas vid utformandet av skattefrihetsbestämmelser för icke körkorts-innehavande vanföra.

Vid de diskussioner, som förts inom invalidfordonsutredningen med de däri deltagande vanföreorganisationerna, har enighet nåtts därom, att av de körkortslösa fallen bör till skattebefrielse ifrågakomma endast sådana, där bilen anskaffats med bidrag av statliga medel för den vanföres utkomst eller utbildning. I sammanhanget har från pensionsstyrelsen upplysts, att bidrag till körkortslös invalid av styrelsen endast lämnats i sådana enstaka undantagsfall, där det varit avsett att invalidens maka skulle köra honom till och från arbetsplatsen.

Med hänsyn till att bidrag av statliga medel — bl. a. till följd av att begränsade belopp står till förfogande för ändamålet — endast lämnas i klart kvalificerade behovsfall, synes enligt invalidfordonsutredningens uppfattning skattebefrielse böra medges i samtliga de fall, där motorfordonet anskaffats med bidrag av statliga medel såsom fortskaffningsmedel i och

för den vanföres utkomst eller utbildning, oberoende av huruvida han innehar körkort eller ej. I övriga befrielsefall synes krav på körkortsinnehav böra uppställas.

I prop. 1959: 77 uttalade emellertid departementschefen att han inte var beredd att i då förevarande sammanhang tillstyrka något avsteg från körkortskravet såsom förutsättning för skattebefrielse. I propositionen liksom i utskottsutlåtandet häröver (BevU 28) framhölls emellertid, att lagstiftningen var ett provisorium i avvaktan på resultatet av 1953 års trafikutrednings överväganden. Denna utredning har dock numera upphört utan att nämnda fråga behandlats av utredningen.

Genom beslut den 26 maj 1965 meddelade Kungl. Maj:t bestämmelser om bidrag och lån till handikappade för anskaffning av motorfordon. Bestämmelserna ersätter bestämmelser, meddelade i kungl. brev den 5 juni 1963 till arbetsmarknadsstyrelsen, och är avsedda att tillämpas tills vidare fr. o. m. den 1 juli 1965. Enligt 1965 års bestämmelser ankommer det på arbetsmarknadsstyrelsen — eller länsarbetsnämnd — att pröva ärenden av ifrågavarande slag, och styrelsen äger meddela närmare föreskrifter om tillämpningen av bestämmelserna. I huvudsak är dessa av följande innehåll.

1. Bidrag och lån för nyanskaffning av personbil eller motordriven invalidvagn må efter ansökan utgå till den som på grund av medicinskt handikapp är beroende av sådant fortskaffningsmedel för sin utkomst genom arbete eller för förvärvande av yrkesutbildning.

2. Det medicinska behovet av fordonet skall styrkas med intyg av läkare. Utfärdas intyget av annan läkare än läkare hos länsarbetsnämnd, skall intyget prövas av sista nämnde läkare.

3. Bidrag må utgå med belopp motsvarande sökandens kostnad för förvärv av fordonet, dock högst 10 000 kr. (helt bidrag), eller det lägre belopp som bestämmes i punkten 4.

4. Helt bidrag må utgå då sökandens bruttoinkomst för år, bestämd på sätt nedan sägs, är mindre än, för gift med make sammanlevande sökande eller ensamstående sökande med hemmavarande barn under 18 år 19 000 kr. och för annan sökande 16 000 kr. För sökande med bruttoinkomst överstigande belopp som nyss sagts skall bidraget minskas till i nedanstående tabell angivna procentsatser av helt bidrag:

Bruttoinkomst för år (för gift person inklusive makes inkomst) minskad med i förekommande fall sådana avdrag som nedan anges	Bidrag i procent av helt bidrag	
	Gift sökande eller ensamstående sökande med hemmavarande barn under 18 år	Annan sökande
16 000 — 18 999	100	80
19 000 — 21 999	80	60
22 000 — 24 999	60	40
25 000 — 27 999	40	20
28 000 — 30 000	20	—

I det fall det är till fördel för sökanden må i stället för bidrag enligt vad ovan föreskrivits utgå bidrag med belopp som motsvarar kostnaden

för de särskilda anordningar som kunna erfordras för att sökanden skall enligt villkor meddelade jämlikt 67 § vägtrafikkungörelsen den 7 december 1951 äga framföra fordonet samt — i det fall sådan anordning är oundgängligen nödvändig — för uppvärmning av fordonet. Bidrag till sådana anordningar må utgå även till sökande vars bruttoinkomst överstiger beloppen i ovanstående tabell. Bidrag skall i förekommande fall minskas med det kontantbelopp för köp av invalidbil, som sökanden kan ha erhållit och för vilket bidrag av statsmedel kan utgå enligt kungörelsen den 14 maj 1964 (nr 360) — med däri den 21 maj 1965 (nr 297) gjord ändring — om statsbidrag till hjälpmedel för rörelsehindrade m. fl.

Med bruttoinkomst skall avses sökandens intäkter av förvärvsarbete och avkastning av kapital samt i förekommande fall utgående sjukpenning, livränta, pension, invaliditetsersättning eller liknande förmåner. Från bruttoinkomsten må avdragas ett belopp av 1 000 kr. för varje hemmavarande barn under 18 år. Samma avdrag må göras i det fall sökanden har att utgiva underhållsbidrag till barn under 18 år.

Beträffande inkomst, som uppbärs av sökandens make, skall hänsyn tagas endast till den del varmed inkomsten överstiger 3 000 kr.

5. Sökande som med tillämpning av bestämmelserna i punkten 4 tillerkänns reducerat bidrag må, om särskilda skäl föreligga, beviljas räntefritt lån med belopp motsvarande skillnaden mellan helt bidrag enligt punkten 3 och beviljat bidrag. Amorteringstiden för sådant lån skall vara högst fem år.

6. Vid prövning av ansökan om bidrag och lån skall jämväl skälig hänsyn tas till sökandens innehav av förmögenhetstillgångar.

7. Bidrag och lån till ersättningsanskaffning av motorfordon må utgå med tillämpning av bestämmelserna i punkterna 1—6 samt med iakttagande av följande särskilda föreskrifter:

a) Bidrag och lån till ersättningsanskaffning må medges sedan fem år förflutit efter det att bidrag eller lån till anskaffning av motorfordon senast lämnades. Dock må bidrag och lån medges till ersättningsanskaffning vid tidigare tidpunkt om särskilda skäl föreligga och behovet av byte styrkts med utlåtande från bilinspektör vid statens bilinspektion.

b) Med helt bidrag skall avses skillnaden mellan 10 000 kr. eller, när särskilda omständigheter äro för handen, 12 000 kr. och det pris sökanden erbjudits vid utbyte av innehaft fordon resp. den köpeskilling sökanden erhållit vid försäljning av sådant fordon, dock att bidraget ej må överstiga 10 000 kr. eller sökandens kostnad för utbytet.

8. Ärenden rörande bidrag och lån till anskaffning av motorfordon prövas av arbetsmarknadsstyrelsen eller, efter styrelsens bestämmande, av länsarbetsnämnd.

9. Arbetsmarknadsstyrelsen äger meddela närmare föreskrifter om tillämpningen av dessa bestämmelser.

I anslutning till sist nämnda punkt i bestämmelserna har arbetsmarknadsstyrelsen i cirkulär (V 4/65) föreskrivit att som förutsättning för att bidrag och lån skall kunna beviljas gäller även att sökanden innehar körkort eller genom förhandsbesked från länsstyrelse (i Stockholm överstatshållarämbetet) kan styrka att körkort kan erhållas. I cirkuläret har vidare intagits föreskrift om att, i den mån specialaggregat eller andra särskilda

anordningar eller särskild utrustning av fordonet fordras med hänsyn till handikappet, detta bör framgå av körkortet eller förhandsbeskedet. I cirkuläret har vidare föreskrivits att, i fall då höggradigt invalidiserad person inte kan erhålla körkortsutbildning på annat sätt än med tillgång till egen specialutrustad bil, bidrag och lån för anskaffande av bilen måste beviljas redan innan körkortsutbildningen påbörjas. Detta förutsätter att det genom förhandsbesked eller intyg kan styrkas att sökanden kan erhålla körkort. Enligt föreskrift i cirkuläret kan vidare bidrag och lån — under förutsättning att övriga villkor beträffande behörigheten är uppfyllda — utgå i sådana fall, då höggradigt invalidiserad person inte själv kan erhålla körkort men familjemedlem eller annan kan åta sig att framföra bilen i samband med den handikappades resor från och till arbete eller yrkesutbildningsplats. Enligt nämnda föreskrifter skall skälig hänsyn tas till handikappets svårighetsgrad vid bedömningen av frågan om lämplig vagnstyp, storlek och prisklass. Om handikappet så fordrar, kan bidrag och lån avse även fordon utrustat med helautomatisk växellåda, således automatisk funktion av såväl koppling som växling, eller annat servoaggregat, t. ex. servostyrning. Samråd skall härvid ske med medicinsk och teknisk expertis.

1965 års vårriksdag

I *motionen 1965: II: 263* hemställdes om sådan ändring i automobilskatteförordningen, att bestämmelserna om skattefrihet för vissa vanföra ägare av motorfordon kom att överensstämma med arbetsmarknadsmyndigheternas villkor för bidrag till anskaffande av motorfordon. Det erinrades i motionen om att det ingår i samhällets arbetsvårdande verksamhet att ekonomiskt bidra till anskaffande av motorfordon åt personer, som på grund av skador i rörelseorganen eller genom sjukdom fått sin förflyttningsförmåga väsentligt reducerad. Härför gäller, anfördes i motionen, att sökanden är beroende av motorfordon för transport mellan bostaden och arbetsplatsen eller utbildningsskola eller i övrigt för inkomstens förvärvande. Genom att bestämmelserna om ekonomiskt bidrag till anskaffande av motorfordon och skattebestämmelsen inte är likformiga, uppkom enligt motionärerna många gånger betydande olägenheter för de handikappade. Det förekom sålunda ofta, att personer anskaffade motorfordon för medel som erhållits genom arbetsmarknadsstyrelsens försorg och först senare blev medvetna om att skattebefrielse inte kunde erhållas.

Bevillningsutskottet uttalade i betänkande 1965: 8 i anledning av motionen att skillnaden mellan villkoren för skattebefrielse och för bidrag till inköp av motorfordon ligger i att endast höggradigt vanföra som innehar körkort och är varaktigt beroende av fordonet för arbete eller utbildning kan komma i åtnjutande av sådan befrielse, medan bidraget kan utgå till alla partiellt arbetsföra med eller utan körkort. Med höggradigt vanföra

avses uteslutande rörelseinvalida fall, medan den partiella arbetsförhåten omfattar alla fall med fysiska eller psykiska defekter som nedsätter arbetsförmågan. Utskottet framhöll vidare, att bidragsgivningen i motsats till skattebefrielsen är i viss mån behovsprövad. Ett bifall till yrkandet i motionen skulle, anförde utskottet, innebära att möjligheten till skattebefrielse som regel skulle bortfalla vid viss årsinkomst. Bortsett härifrån innebar motionärernas yrkande ett avsteg från de principer, som f. n. tillämpas för skattebefrielsen.

Utskottet fann de av motionärerna påtalade olikheterna mellan skattebefrielse och bidragsgivning förtjäna uppmärksamhet, särskilt beträffande höggradigt handikappade. Motionärernas yrkande innebär dock, ansåg utskottet, ett inte oväsentligt avsteg från de principer som f. n. tillämpas för skattebefrielsen. Med hänsyn härtill fann utskottet sig inte kunna förorda en så betydande ändring av möjligheterna till skattebefrielse, som skulle bli följden av motionärernas förslag. Anknytningen till bidragsgivningen skulle enligt utskottets mening även kunna medföra, att skattebefrielsen blev beroende av den praxis som utvecklas vid länsarbetsnämnderna vid beviljande av bidrag och att skiljaktigheter i beskattningen följaktligen skulle kunna förekomma mellan de olika länen. De i motionerna påtalade olikheterna mellan bidragsgivningen och skattebefrielsen föranledde emellertid utskottet att ifrågasätta, om inte stöd åt handikappade genom dylik befrielse och genom skattebidrag medförde så betydande administrativt merarbete att det såväl från de handikappades som från statsverkets synpunkt fanns skäl att ta upp spørsmålet om formerna för samhällets insatser på detta område till omprövning.

En sådan prövning skulle, ansåg utskottet, självfallet inte ha till syfte att tillvarata några fiskaliska intressen utan endast att skapa enhetligare regler för hjälpen åt de handikappade. Dessa frågor föll till viss del inom ramen för översynen av vägtrafikbeskattningen, menade utskottet, som förutsatte, att denna utredning beaktade de handikappades ställning inom detta skatteområde.

Oavsett hur hjälpen åt de handikappade reglerades i sitt större sammanhang fann utskottet, att de gällande skattebestämmelserna måste te sig stötande för vissa mindre grupper av handikappade. Det gällde i första hand sådana som på grund av sitt handikapp inte kan få körkort och följaktligen inte heller skattebefrielse men som av närstående kan köras till arbete eller utbildningsplats. Denna grupp, fortsatte utskottet, omfattar endast ett begränsat antal personer, som emellertid borde kunna ställa samma anspråk på skattelättnader som de rörelseinvalida med körkort, särskilt som utvecklingen av den medicinska och yrkesmässiga rehabiliteringen för de gravt handikappade öppnat helt nya möjligheter för deras återförande till arbetslivet. För att få enhetliga regler för skattebefrielsen — som i dessa stycken i stort sett borde grundas på samma villkor som bidragsgiv-

ningen — syntes det utskottet lämpligt att Kungl. Maj:t fick möjlighet att på förslag av arbetsmarknadsstyrelsen medge skattebefrielse i här avsedda fall. Utskottet hemställde därför, att riksdagen i anledning av nämnda motion måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om utredning och förslag angående ändring av förordningen om automobils katt i syfte att införa befrielse från sådan skatt även för vissa handikappade, som saknar körkort.

Riksdagen biföll, som nämnts, utskottets hemställan (rskr 140).

Departementschefen

Av den tidigare redogörelsen framgår, att överensstämmelse inte föreligger mellan å ena sidan villkoren för befrielse från automobils katt och å andra sidan förutsättningarna för bidrag och lån till inköp av motorfordon. Skattebefrielse kan ges bara för höggradigt vanföra — dvs. uteslutande rörelseinvalida — som har körkort och som är varaktigt beroende av fordonet för arbete eller utbildning. Bidrag och lån, däremot, kan utgå till dem som på grund av medicinskt handikapp är beroende av att färdas i egen bil till och från arbetsplats eller utbildningsställe, även om de saknar körkort.

I direktiven för den innevarande vår tillsatta bilskatteutredningen uttalas bl. a., att reglerna om skattebefrielse bör överses. Därvid nämns särskilt de handikappade. Vidare har åt den nyligen tillsatta handikapputredningen bl. a. uppdragits att pröva vissa skattefrågor rörande invalidfordon. Med hänsyn till det nu anförda kan förväntas, att frågan om skattebefrielse för de handikappade kommer att tas upp i större sammanhang. Det förefaller därför mindre lämpligt att, i avvaktan på resultatet av nämnda utredningar, ändra de allmänna förutsättningarna för skattebefrielse för motorfordon.

Emellertid får gällande regler om befrielse för invalider från automobils katt i viss mån anses vara ett provisorium. Utvecklingen har visat att villkoren för skattebefrielse blivit väl snäva genom att handikappad, som behöver bil för sin utkomst men på grund av sitt lyte inte själv kan föra bilen, f. n. inte kan erhålla sådan befrielse. Någon tveksamhet kan visserligen uttalas, om den nuvarande generösa bidragsgivningen för vissa mottagare skall ytterligare förstärkas. Som framgår av den tidigare redogörelsen utgår reducerat bidrag även vid årsinkomster som betydligt överstiger medelinkomsten för gifta skattebetalare. Emellertid framstår det som mindre tillfredsställande att den samstämmighet, som i regel råder mellan kvalifikationen för bidrag resp. skattebefrielse, inte upprätthålls i här berörda avseende. Jag delar därför bevillningsutskottets uppfattning att en uppmykning av bestämmelserna i detta hänseende bör komma till stånd, oavsett hur hjälpen åt de handikappade regleras i sitt större sammanhang. Jag anser även att den av utskottet antydda vägen är lämplig. En möjlighet

att medge undantag från bestämmelserna om krav på innehav av körkort som förutsättning för befrielse från automobils katt bör sålunda införas.

Ärendena synes emellertid i princip inte vara av den art att de måste prövas av Kungl. Maj:t. Jag vill härom hänvisa till vad som anfördes i samband med årets riksdagsbeslut om departementsorganisationen (prop. 1965: 65 s. 8, SU 1965: 105 s. 3). Det bör enligt min mening ankomma på länsstyrelsen att besluta i ärenden av nu avsett slag efter samråd med arbetsmarknadsstyrelsen. Under en kortare övergångsperiod, förslagsvis det första halvåret 1966, kan det emellertid vara lämpligt att ärendena avgörs av Kungl. Maj:t.

En förutsättning för att undantag från körkorts kravet skall kunna medges i nämnda ärenden bör vara att avsaknaden av körkort inte skulle ha hindrat sökanden från att få bidrag och lån. Huruvida sökanden uppfyller övriga villkor för att få sådana bidrag och lån saknar däremot betydelse för frågan om befrielse från fordonsskatt. Med hänsyn till arten av den prövning som skall ske, bör i sådana ärenden inhämtas yttrande från arbetsmarknadsstyrelsen. Talan mot länsstyrelsens beslut i ärendena kommer med den nu föreslagna ordningen att få föras hos kammarrätten och — i sista instans — hos regeringsrätten enligt de allmänna besvärregler som gäller för beslut enligt 2 § automobils katteförordningen.

Den av mig förordade utvidgningen av möjligheten att erhålla skattebefrielse föranleder ändring av 2 § automobils katteförordningen. De närmare föreskrifterna om förfarandet bör meddelas av Kungl. Maj:t eller den myndighet Kungl. Maj:t bestämmer. — I samband med det föreslagna tillägget till nämnda lagrum synes en viss rent redaktionell ändring av paragrafen böra vidtas.

De nya bestämmelserna bör lämpligen träda i kraft den 1 januari 1966.

Under återopande av det anförda får jag hemställa att Kungl. Maj:t måtte genom proposition föreslå riksdagen att antaga inom finansdepartementet upprättat förslag till *förordning angående ändrad lydelse av 2 § förordningen den 2 juni 1922 (nr 260) om automobils katt*.

Med bifall till vad föredraganden sålunda med instämmande av statsrådets övriga ledamöter hemställt förordnar Hans Kungl. Höghet Regenten att till riksdagen skall avlätas proposition av den lydelse bilaga till detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:

Hans Ohlsson